անցնելով յուղարկեց Ատրպատական Պարսից, եւ հոն դարձեալ ամէն հնարք ի գործ դրին սատանայի արբանեակները ուրացնելու դիւցազնը, որ ինչպէս պատերազմի դաշտին վրայ աներկիւղ էր մահուանէ՝ նոյնպէս անդրդուելի էր իր հայրենի եւ սուրբ հաւատքին վրայ: Ամէն հնարք կը գործածէին: Ուրացեալ մը՝ Սողոմոն Բագրատունի՝ անարգ արարած՝ գործիք եղել էր բռնաւորաց, եւ որ վերջապէս յուսահատ եալ ետ կեցաւ իր վատ յորդորներէն:

Բայց այդպէս Գուրգէնի վիճակը աւելի վատթարացաւ, վասնզի Քրիստոսի թշնամիքը զինք կը տանջէին սովով եւ ծարաւովդ եւ Որմեայ լճին քով Գմբէթ ըսուած բերդի մը խորագոյն բանտին մէջ զինք կը պահէին զրկուած ամէն լուսոյ:

Երբ այս վիճակին մէջ անյոյս ի մարդկանէ մնացել էր Գուրգէն, երեւցաւ իրեն «գեղեցկատեսիլ մարդ մը լուսոյ պէս փայլուն հագուած, եւ ըսաւ,— զգոյղ եղի՛ր, քաջութեամբ կռուիր, Քրիստոսի զինուոր եղիր. ճշմարտութենէ մոլորեցոց նման մի՛ մոլորիր, որ հետեւեցան Իսմայէլի ազգին օրինաց, հայոց միւս գերելոց պէս»: Եւ այս խօսքերն երբ ըսաւ, Գուրգէն նշմարեց այդ լուսազգեաց մարդը Յովնան ինքն էր՝ Յովնան հրեշտականման. հազիւ թեւերը տարածեց եւ «Յովնա՛ն, Յովնա՛ն» գոչեց, ահա տեսիլն անհետ եղաւ: Բայց իւր շուրջ մնաց նորա զօրութիւնը եւ բանտեալը նոր կորով մը ստացաւ, միշտ յոյսը աստուծոյ վրայ դնելով:

Բայց միթէ՛ կեանք կը խնդրէր Գուրգէն, որ Վասպուրականի տէր եղած ժամանակ մը, իւր անձին, իւր օգտին համար վայրկեան մը չէր մտածել, հիմնաւոր գործ մը չէր ըրել, փոքրիկ վրէժախնդրութիւն մը ի գործ չէր դրել, այլ միշտ բարոյականը իւր քաջութեան հաւասարեցնել էր ջանացել: Աշխարհքիս վատութենեն ձանձրացեալ՝ շուրջը ստութիւն, խաբէութիւն, մատնութիւն շարունակ տեսնելով, սիրով խոր խոցեալ սիրտ մը միշտ կրելով, Հեղինէին պատկերը ուրիշ զոհ մը իւր աչքին առջեւ միշտ ունելով, աստուծմէ կը խնդրէր, որ առնու իրմէ այդ կեանքը, վասնզի ծանր էր իրեն, եւ հիմա բանտի տխուր